

Ο π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος καταρρίπτει τα επιχειρήματα των εχθρών της Ανάστασης.

Ένα πρωινό συζητά ο γέροντας με δυο-τρεις επισκέπτες στο σπίτι του. Ο ένας είναι ιδεολόγος κομμουνιστής.

Όλο το οικοδόμημα του Χριστιανισμού στηρίζεται στο γεγονός της Αναστάσεως. Αυτό δεν το λέω εγώ. Το λέει ο Απόστολος Παύλος:

«Ει Χριστός ουκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. ιε' 17).
"Αν ο Χριστός δεν ανέστη, τότε όλα καταρρέουν. Ο Χριστός όμως ανέστη, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι είναι Κύριος της ζωής και του θανάτου, άρα Θεός.

- Εσείς τα είδατε όλα αυτά; Πώς τα πιστεύετε;

- Όχι, εγώ δεν τα είδα. Τα είδαν όμως άλλοι, οι Απόστολοι. Αυτοί στη συνέχεια τα γνωστοποίησαν και μάλιστα προσυπέγραψαν τη μαρτυρία τους με το αίμα τους. Κι όπως όλοι δέχονται, ή μαρτυρία της ζωής είναι ή υψίστη μαρτυρία.

Με βάση έναν πολύ ωραίο συλλογισμό του Πασκάλ λέμε ότι με τους Αποστόλους συνέβη ένα από τα τρία: Ή απατήθηκαν ή μας εξαπάτησαν ή μας είπαν την αλήθεια.

"Ας πάρουμε την πρώτη εκδοχή. Δεν είναι δυνατόν να απατήθηκαν οί Απόστολοι, διότι όσα αναφέρουν δεν τα έμαθαν από άλλους. Αυτοί οί ίδιοι ήσαν αυτόπτες και αύτήκοοι μάρτυρες όλων αυτών. Εξ άλλου δεν ήσαν καθόλου φαντασιόπληκτοι ούτε είχαν καμιά ψυχολογική

προδιάθεση για την αποδοχή του γεγονότος της Αναστάσεως. Αντιθέτως ήσαν τρομερά δύσπιστοι. Τα Ευαγγέλια είναι πλήρως αποκαλυπτικά αυτών των ψυχικών τους διαθέσεων: δυσπιστούσαν στις διαβεβαιώσεις ότι κάποιοι Τον είχαν δει ανάστανα.

Καί κάτι άλλο. Τι ήσαν οί Απόστολοι πριν τους καλέσει ό Χριστός; Μήπως ήσαν φιλόδοξοι πολιτικοί ή οραματιστές φιλοσοφικών και κοινωνικών συστημάτων, πού περίμεναν να κατακτήσουν την ανθρωπότητα καί να ικανοποιήσουν έτσι τίς φαντασιώσεις τους; Κάθε άλλο. Αγράμματοι ψαράδες ήσαν. Καί το μόνο πού τους ενδιέφερε ήταν να πιάσουν κανένα ψάρι να θρέψουν τίς οικογένειες τους

Φέρε μου και συ κάποιον να μου πή πώς ό Μαρξ απέθανε και ανέστη καί να θυσιάση τη ζωή του για τη μαρτυρία αυτή κι εγώ θα τον πιστεύσω ως τίμιος άνθρωπος.

- Να σας πω. Χιλιάδες κομμουνιστές βασανίσθηκαν καί πέθαναν για την ιδεολογία τους. Γιατί δεν άσπάζεσθε καί τον κομμουνισμό;

- Το είπες καί μόνος σου. Οι κομμουνιστές πέθαναν για την ιδεολογία τους. Δεν πέθαναν για γεγονότα. Σέ μια ιδεολογία όμως είναι πολύ εύκολο να ύπεισέλθη πλάνη. Επειδή δε είναι ίδιον της ανθρωπινής ψυχής να θυσιάζεται για κάτι στο όποιο πιστεύει, εξηγείται γιατί πολλοί κομμουνιστές πέθαναν για την ιδεολογία τους. Αυτό όμως δεν μας υποχρεώνει να την δεχθούμε καί ως σωστή.

Είναι άλλο πράγμα να πεθαίνης για ιδέες κι άλλο για γεγονότα. Οι Απόστολοι όμως δεν πέθαναν για ιδέες. Ούτε για το «Αγαπάτε αλλήλους» οϋτε για τις άλλες ηθικές διδασκαλίες του Χριστιανισμού. Οί Απόστολοι πέθαναν μαρτυροϋντες υπερφυσικά γεγονότα. Κι όταν λέμε γεγονός, εννοούμε ό,τι υποπίπτει στίς αισθήσεις μας καί γίνεται αντιληπτό από αυτές. Οί Απόστολοι έμαρτύρησαν δι' «ό άκηκόασι, ό έωράκασι τοις όφθαλμοίς αυτών, ό έθεάσαντο καί αί χείρες αυτών έψηλάφησαν»(Α' Ιωάν. α' 1)4.τους. Γι' αυτό και μετά τη Σταύρωση του Κυρίου, παρά τα όσα είχαν ακούσει και δει, επέστρεψαν ατά πλοιάρια και στα δίχτυα τους. Δεν υπήρχε δηλ. σ αυτούς, όπως αναφέραμε, οϋτε ίχνος προ-διαθέσεως για όσα επρόκειτο να επακολουθήσουν. Και μόνο μετά την Πεντηκοστή, «ότε έλαβον δύναμιν εξ ύψους», έγιναν οι διδάσκαλοι της οικουμένης.

Η δεύτερη εκδοχή: Μήπως μας εξαπάτησαν; Μήπως μας είπαν ψέματα; Άλλα γιατί να μας εξαπατήσουν; Τι θα κέρδιζαν με τα ψέματα; Μήπως χρήματα, μήπως αξιώματα, μήπως δόξα; Για να πή κάποιος ένα

ψέμα, περιμένει κάποιο όφελος. Οι Απόστολοι όμως, κηρύσσοντας Χριστόν καί Τοῦτον έσταυρωμένον καί Άναοτάντα εκ νεκρών, τα μόνα τα όποια εξασφάλισαν ήσαν: ταλαιπωρίες, κόποι, μαστιγώσεις, λιθοβολισμοί, ναυάγια, πείνα, δίψα, γυμνότητα, κίνδυνοι από ληστές, ραβδισμοί, φυλακίσεις καί τέλος ό θάνατος. Καί όλα αυτά για ένα ψέμα; Είναι εντελώς ανόητο καί να το σκεφθή κάποιος.

Συνεπώς οὔτε εξαπατήθηκαν οὔτε μας εξαπάτησαν οι Απόστολοι. Μένει επομένως ή τρίτη εκδοχή ότι μας είπαν την αλήθεια.

Θα πρέπει μάλιστα να σου τονίσω καί το έξης: Οι Ευαγγελιστές είναι οι μόνοι οι οποίοι έγραψαν πραγματική ιστορία. Διηγούνται τα γεγονότα καί μόνον αυτά. Δεν προβαίνουν σε καμμία προσωπική κρίσι. Κανένα δεν επαινούν, κανένα δεν κατακρίνουν. Δεν κάνουν καμμία προσπάθεια να διογκώσουν κάποιο γεγονός ή να εξαφανίσουν ή να υποτιμήσουν κάποιο άλλο. Αφήνουν τα γεγονότα να μιλοῦν μόνα τους.

- Αποκλείεται να έγινε στην περίπτωση του Χριστού νεκροφάνεια; Τις προάλλες έγραψαν οι εφημερίδες για κάποιον Ινδό, τον όποιο έθαψαν καί μετά από τρεις μέρες τον ξέθαψαν καί ήταν ζωντανός.

- "Αχ, παιδάκι μου. Θα θυμηθώ καί πάλι το λόγο του ίεροῦ Αυγουστίνου: «Άπιστοι, δεν είσθε δύσπιστοι. Είσθε οι πλέον ευπιστοι. Δέχεσθε τα πιο απίθανα, τα πιο παράλογα, τα πιο αντιφατικά, για να άρνηθήτε το θαύμα!».

Όχι, παιδί μου. Δεν έχουμε νεκροφάνεια στον Χριστό. Πρώτα-πρώτα έχουμε τη μαρτυρία του Ρωμαίου κεντυρίωνος, ό όποιος βεβαίωσε τον Πιλάτο ότι ό θάνατος είχε επέλθει.

"Επειτα το Ευαγγέλιο μας πληροφορεί ότι ό Κύριος κατά την ίδια την ήμερα της Αναστάσεως Του συμπορεύθηκε συζητώντας με δύο μαθητές Του προς Εμμαούς, πού απείχε πάνω από δέκα χιλιόμετρα από τα Ιεροσόλυμα.

Φαντάζεσαι κάποιον να έχη ύποστή όσα υπέστη ό Χριστός καί τρεις μέρες μετά το «θάνατο» του να του συνέβαινε νεκροφάνεια; "Αν μη τι άλλο θα 'πρεπε για σαράντα μέρες να τον ποτίζουν κοτόζουμο για να μπορή να άνοίγη τα μάτια του, κι όχι να περπατά καί να συζητά σαν να μη συνέβη τίποτα.

Όσο για τον Ινδό, φέρε τον εδώ να τον μαστιγώσουμε με φραγγέλιο — καί ξέρεις τί εστί φραγγέλιο; Μαστίγιο στα άκρα του οποίου πρόσθεταν σφαιρίδια μολύβδου ή σπασμένα κόκκαλα ή μυτερά καρφιά—, φέρε τον, λοιπόν, να τον φραγγελώσουμε, να του φορέσουμε άκάνθινο

στεφάνι, να τον σταυρώσουμε, να του δώσουμε χολή και ξύδι, να τον λογχίσουμε, να τον βάλουμε στον τάφο, κι αν αναστηθή, τότε τα λέμε.

- Παρά ταύτα όλες οι μαρτυρίες, τις οποίες επικαλεσθήκατε, προέρχονται από Μαθητές του Χριστού. Υπάρχει κάποια μαρτυρία περί αυτού, πού να μην προέρχεται από τον κύκλο των Μαθητών του; Υπάρχουν δηλ. ιστορικοί, πού να πιστοποιούν την Ανάστασι του Χριστού; "Αν ναι, τότε θα πιστέψω κι εγώ.

- Ταλαίπωρο παιδί! Δεν ξέρεις τι ζητάς! "Αν υπήρχαν τέτοιοι ιστορικοί πού να είχαν δει τον Χριστό αναστημένο, τότε αναγκαστικά θα πίστευαν στην Ανάστασι Του και θα την ανέφεραν πλέον ως πιστοί, οπότε και πάλι θα αρνιόσουν τη μαρτυρία τους, όπως ακριβώς απορρίπτεις τη μαρτυρία του Πέτρου, του Ιωάννου κ.λπ. Πώς είναι δυνατόν να βεβαιώνη κάποιος την Ανάστασι και ταυτόχρονα να μη γίνεται Χριστιανός; Μας ζητάς «πέρδικα ψητή σε κέρινο σουβλί και να λαλή»! Αϊ, δεν γίνεται!

Σού θυμίζω πάντως, έφ' όσον ζητάς ιστορικούς, αυτό το όποιο σου ανέφερα και προηγουμένως: ότι δηλ. οι μόνοι πραγματικοί ιστορικοί είναι οι Απόστολοι.

Παρ' όλα αυτά όμως έχουμε και μαρτυρία τέτοια όπως την θέλεις: από κάποιον δηλ. πού δεν άνηκε στον κύκλο των Μαθητών Του. Του Παύλου. Ο Παύλος όχι μόνο δεν ήταν Μαθητής του Χριστού, αλλά και έδίωκε μετά μανίας την Εκκλησία Του.

- Γι' αυτόν όμως λένε ότι έπαθε ήλιαση και εξ αιτίας της είχε παραίσηση.

- Βρε παιδάκι μου, αν είχε παραίσηση ο Παύλος, αυτό πού θα άνεδύετο θα ήταν το υποσυνείδητο του. Και στο υποσυνείδητο του Παύλου θέσι υψηλή κατείχαν οι Πατριάρχες και οι Προφήτες. Τον Αβραάμ και τον Ιακώβ και τον Μωυσή έπρεπε να δη κι όχι τον Ιησού, τον όποιο θεωρούσε λαοπλάνο και απατεώνα!

Φαντάζεσαι καμμιά πιστή γριούλα στο όνειρο της η στο παραλήρημα της να βλέπη τον Βούδδα ή τον Δία;

Τον "Αι Νικόλα θα δη και την Αγία Βαρβάρα. Διότι αυτούς πιστεύει.

Και κάτι ακόμη. Στόν Παύλο, όπως σημειώνει ο Παπίνι, υπάρχουν και τα έξης θαυμαστά: Πρώτον, το αιφνίδιο της μεταστροφής. Κατ' ευθείαν από την απιστία στην πίστη. Δεν μεσολάβησε προπαρασκευαστικό στάδιο. Δεύτερον, το ίσχυρόν της πίστεως. Χωρίς ταλαντεύσεις και αμφιβολίες. Και τρίτον, πίστη δια βίου. Πιστεύεις ότι αυτά μπορεί να λάβουν χώρα μετά από μια ήλιαση; Δεν εξηγούνται αυτά με τέτοιους

τρόπους. "Αν μπορής, εξήγησε τα. "Αν δεν μπορής, παραδέξου το θαύμα. Καί πρέπει να ξέρης ότι ό Παύλος με τα δεδομένα της εποχής του ήταν άνδρας εξόχως πεπαιδευμένος. Δεν ήταν κανένα ανθρωπάκι να μην ξέρη τί του γίνεται.

Θα προσθέσω όμως καί κάτι επί πλέον. Εμείς, παιδί μου, ζούμε σήμερα σε εξαιρετική εποχή. Ζούμε το θαύμα της Εκκλησίας του Χριστού.

Όταν ό Χριστός είπε για την Εκκλησία Του ότι «καί πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής» (Ματθ. ις' 18), οι οπαδοί Του αριθμούσαν μόνο μερικές δεκάδες πρόσωπα Έκτοτε πέρασαν δυο χιλιάδες περίπου χρόνια. Διαλύθηκαν αυτοκρατορίες, ξεχάσθηκαν φιλοσοφικά συστήματα, κατέρρευσαν κοσμοθεωρίες, ή Εκκλησία όμως του Χριστού παραμένει ακλόνητη παρά τους συνεχείς καί φοβερούς διωγμούς εναντίον της. Αυτό δεν είναι ένα θαύμα;

Πηγή: <http://hellas-orthodoxy.blogspot.com>